

Thomas Beijer

Geen jalapeños

2017 Prometheus Amsterdam

En nog dezelfde nacht liep ik de gruisvogel weer tegen het lijf. Hij walmde zwart en hij drukte me tegen de muur van de steeg en zijn ogen brandden in die van mij en hij zei tegen me: 'Jij en ik hebben weer heel wat te bespreken.'

Hij liet me los. Hij deed een stap naar achter, draaide zich om en ging me voor door de steeg. De grond was bedekt met dode bladeren en plassen grauw water en de gruisvogel liep licht om de plassen heen en de bladeren plakten niet onder zijn voeten, zoals ze dat bij mij wel deden.

Aan het eind van de steeg was een deur. De gruisvogel pakte de klink. Hij keek naar me. Toen opende hij

de deur en ging naar binnen. Ik volgde hem. Ik wilde de deur achter me sluiten, maar de gruisvogel zei dat ik hem op een kier mocht laten.

Achter de deur was een gang en ik volgde de gruisvogel door de gang en keek naar de planken van de vloer. Het hout was verweerd en zat vol barsten en gaten. Sommige leken op ogen. In mijn keel zat van alles wat er niet uit kon.

Aan het eind van de gang was opnieuw een deur. De gruisvogel hield hem voor me open en liet mij als eerste naar binnen gaan.

Binnen was het warm en vochtig en ik zag alles wazig. De gruisvogel zei dat we aan de bar gingen zitten. Ik ging aan de bar zitten. De gruisvogel schoof zijn kruk dicht naar de mijne toe. ‘Zo,’ zei hij. ‘En nu moesten we het er maar eens over hebben.’

Ik wilde hem niet aankijken. Ik keek omlaag naar het donkere gelakte hout van de bar.

‘Heren,’ zei de barman. ‘Wat kan ik voor u inschenken?’

De gruisvogel zei iets wat ik niet kon verstaan.

‘Met ijs?’ vroeg de barman.

‘Zonder,’ zei de gruisvogel. ‘Mag ik meteen met je afrekenen?’

De barman zette twee glazen op de bar. Ik hoorde de gruisvogel ritselen met iets en de barman bedankte hem.

‘Salute,’ zei de gruisvogel en hij hief zijn glas.

Ik raakte mijn glas niet aan.

‘Luister eens,’ zei de gruisvogel – hij goot de inhoud van zijn glas in één keer achterover en liet het lege glas

daarna uit zijn vingers glijden zodat het met een klap op de bar viel – ‘we moeten het er toch een keer over hebben.’

Ik bleef omlaagkijken naar het hout van de bar.

‘Jongen,’ zei de gruisvogel en hij legde zijn hand op mijn schouder.

Ik kon me niet bewegen. Ik wist niet meer hoe het moest.

‘Jongen,’ zei de gruisvogel weer. Hij schoof mijn glas naar me toe.

Ik schoof het glas van me af. Ik voelde hoe de druppels eerst in mijn wimpers bleven hangen en zag hoe ze daarna op het gelakte hout vielen. De gruisvogel haalde zijn hand van mijn schouder. Hij zei: ‘Man. Het was hier al zo vochtig.’

Toen keek ik op. Ik keek hem aan. Zijn ogen brandden niet meer. ‘Tenzij je echt niet wilt,’ zei hij. ‘Als je wilt gaan, ga maar. De deur staat op een kier.’

Maar ik ging niet. Ik keek hem aan, en begon te praten.

I

Omdat Haarlem geen studentenstad is maar een scholierenstad zit café De Kelk vaak vol met meisjes die eigenlijk te jong zijn om naar te kijken en jongens die geen baard hebben en Red Bull drinken, maar die verdwijnen om een uur of elf, en daarna zijn er altijd genoeg meisjes naar wie je wel degelijk kunt kijken. Het interieur is donkerbruin, in de lambriseringsen zijn spiegels verwerkt, de lampen aan de muren en het plafond zijn in art-nouveaustijl en overal staan goudpalmen op sokkels, zodat je je heel goed kunt verbeelden dat je in een Parijs' café in 1910 zit, als je daar zin in hebt. Het bierassortiment is indrukwekkend. Naast de vertrouwde speciaalbieren als Chimay, Rochefort,

Westmalle en Leffe, bevat de kaart ook namen als Natte Gijt, Raging Bitch en Dikke Lul 3 Bier, soorten die je meer om de naam bestelt dan om het bier zelf, want het is altijd leuk om tegen de ober te zeggen dat je graag een Buttface of een Kwakje van hem wilt hebben.

Het terras kijkt uit over een plein met platanen en je kunt er het hele jaar door zitten; als het regent worden de parasols uitgeklapt en als het koud is worden de verwarmingselementen in de parasols aangezet.

Deze avond, het was eind juni maar het leek eerder volop herfst, zat ik met John onder een van de parasols. Het was al lang elf uur geweest en de meisjes die te jong zijn om naar te kijken waren verdwenen. John was bezig aan zijn vijfde Brugse Zot en ik aan mijn derde, en allebei rookten we nogal veel sigaretten, dat wil zeggen, voor mannen die allang waren gestopt met roken, rookten we echt nogal veel. Maar we zeiden weinig. We hadden onze stoelen richting het plein gedraaid en we zaten te roken en te drinken en te kijken. Verder deden we niks. Het is fijn om een vriend te hebben met wie dat kan, dacht ik. Veel mensen kunnen niet tegen stilte. Ze beginnen hun keel te schrapen, iets te fluiten en gaan krampachtig op zoek naar een nieuw gespreksonderwerp. Maar John en ik hadden geen gespreksonderwerp nodig, hij was stil en ik was stil, en ik luisterde naar de regen die op de parasol viel en ik keek hoe de regen van de bladeren van de platanen droop en hoe de bladeren telkens zacht doorknikten.

Pas na een hele tijd zei ik iets. Ik zei: 'Misschien kun je dit gebruiken voor een gedicht.'

‘Wat?’ vroeg John zonder naar me te kijken.

‘De regen op de parasol, en in de platanen.’

‘Wleh,’ zei John. ‘Nee. Die tijd is voorbij.’

‘Ja,’ zei ik. ‘Jammer.’

‘Helemaal niet,’ zei John.

John was een vrij succesvol dichter. Hij had drie bundels gepubliceerd en werkte aan zijn vierde. In het begin was hij duidelijk schatplichtig aan Lucebert, zoals bijna alle goede dichters, maar gaandeweg vond hij steeds meer zijn eigen stem, een stem die vaak ironisch was en spottend en absurdistisch, en soms lichtelijk gemeen. Meestal lichtelijk gemeen, eigenlijk. Goed – eerlijk gezegd was hij vrijwel altijd buitengewoon gemeen, en je kon maar beter niet het slachtoffer van zijn pen worden. Maar je kon weinig doen om dat te voorkomen. Dus werd iedereen wel een keer het slachtoffer van zijn pen. In een van zijn gedichten sta ik, als ik het goed citeer, vereeuwigd als ‘een opgezet konijn in white tie / antiek goochelend uit zwarte hoge pingel-dozen / voor een publiek van amechtig klappende apen’. Ik draag helemaal nooit een rokkostuum en ik geloof ook niet dat ik veel op een konijn lijk, maar goed.

Ik vind het allemaal best.

John tikte tegen zijn glas. ‘Leeg,’ zei hij. ‘Niet goed.’ Hij draaide zich om en wenkte de ober. De ober was een wat dikkige jongen van een jaar of twintig. John bestelde nog twee Brugse Zot, de ober nam de lege glazen en flesjes mee en liep naar binnen.

‘Wat een sukkel,’ zei John.

‘Waarom?’ vroeg ik.

‘Gewoon.’

‘Hm,’ zei ik.

‘Inderdaad,’ zei John. ‘Hé, die regen en die parasol van jou, hè? Als ik van de regen nou dooie kikkers maak.’

‘Dan wat,’ zei ik.

‘Dan kan het.’

Ik keek naar hem. Vaak was het onmogelijk om erachter te komen of hij iets meende of dat hij je voor de gek hield. ‘En de platanen?’ vroeg ik.

‘O, die kunnen gewoon platanen blijven. Als je dat per se wilt.’

Ik keek naar hem. ‘Hm,’ zei ik.

‘Kijk nou,’ zei John. ‘Daar zul je hem hebben.’

Richard kwam aanfietsen met zijn cello op zijn rug. Hij zwaaide naar ons.

‘Die ouwe schnabbelaar,’ zei John. ‘Met z’n racefiets.’

Richard zette zijn fiets tegen een plataan en liep naar ons toe. Hij zag er heel nat uit.

‘Hoi, sukkels,’ zei hij.

‘Hoi, sukkel,’ zei John. ‘Alles goed?’

‘Nee,’ zei Richard. ‘Met jullie?’

‘Apocalyptisch,’ zei John. ‘Alleen gaat mijn dorst maar niet over. Ga zitten, natte sukkel.’

Richard haalde zijn cellokist van zijn rug, schoof hem onder de tafel en ging zitten. ‘Zo,’ zei hij. ‘Stelletje sukkels. Waar hadden jullie het over?’

‘Arthur zei net wat een sukkel jij bent,’ zei John.

‘John was zijn poëtica aan het uitleggen,’ zei ik.

‘O,’ zei Richard. ‘Dan ga ik maar weer.’ Hij trok de bierkaart onder de asbak vandaan en sloeg hem open. ‘Jullie roken wel weinig,’ zei hij.

‘Als je constant met sukkel als Arthur moet omgaan, begin je vanzelf weer,’ zei John.

‘Roken is voor sukkel,’ zei Richard. ‘Ze hebben hier veel te veel bier.’

‘Als ik jou was zou ik een Brugse Zot nemen,’ zei John. ‘Dat is goed bier voor sukkel zoals jij.’

‘Wat drinken jullie?’

‘Brugse Zot,’ zei ik.

Richard schoof de kaart terug onder de asbak. ‘Ik neem een Duvel,’ zei hij.

‘Duvel is voor homo’s,’ zei John.

Richard schudde zijn hoofd en mompelde iets wat ik niet kon verstaan. De ober kwam naar buiten met een dienblad en zette twee flesjes Brugse Zot en twee glazen op tafel.

‘Dank u zeer,’ zei John. ‘Gaarne ook nog een Duvel voor onze vriend de homosukkel hier. En twee porties bitterballen.’

‘De keuken is dicht,’ zei de ober.

‘Waarom?’ vroeg John.

‘Het is half een,’ zei de ober. ‘De keuken gaat om tien uur dicht.’

‘Nachos, dan.’

‘Kan niet meer.’

John keek naar de ober. ‘Voor nachos heb je toch geen keuken nodig?’

‘Jawel,’ zei de ober. ‘Er zit gesmolten kaas overheen, en *jalapeños*.’

‘Klinkt goed,’ zei John. ‘Doe maar.’

De ober keek naar John. ‘De keuken is dus dicht.’

‘Ja,’ zei John. ‘Dat had je al gezegd. Wat heb je nog wel?’

‘Ik kan wel kijken of ik nachos heb, maar dan zonder kaas en jalapeños.’

Ik hoorde Richard proesten aan de andere kant van de tafel. Ik keek naar hem, hij keek terug en rolde met zijn ogen. De ober zag het ook. Hij vond het helemaal niet leuk.

‘Oké,’ zei John. ‘Twee porties nachos zonder kaas en jalapeños. Man. Jij zit vol goeie ideeën.’

De ober fronste zijn wenkbrauwen en liep weg.

‘Sukkel,’ zei John veel te hard. ‘Hé, hoe gaat het nou, Richard?’

‘Goed,’ zei Richard. ‘Arthur, mag ik een sigaret van je?’

Ik schoof het pakje en de aansteker naar Richard toe. Hij nam een sigaret en stak hem op. ‘Ik ben begonnen met huizen kijken,’ zei hij door de rook heen.

‘Schop haar er gewoon uit,’ zei John.

‘Nee, we moeten allebei verhuizen. Op dit huis zit een hypotheek van drie ton. Kunnen we ieder apart niet dragen.’

‘Hm,’ zei John.

‘Dat is mijn tekst,’ zei ik.

‘Hou je bek,’ zei John.

De ober kwam naar buiten met een Duvel en een mandje nachos.

‘Hé joh,’ zei John, ‘heb je daar geen kaas en jalapeños bij?’

Richard en ik lachten, maar de ober vond het helemaal niet grappig. Hij keek kwaad en liep zonder iets te zeggen weer naar binnen.

‘Die kan ook nergens tegen,’ zei John. ‘Sukkel.’